

Vant het
asap wij
Nu kan
alcohol
is geen
ment men
nu wij
n tot wij
aakt door

vondmaal
jaar wij
van zijn
heeft men
zijn ordi
e dwaling
gebruik
vondmaal
gebruik
heeft
otesteerd
leren was
of men
of water
le.

leiding tot
standpunt
onthouders
op hunne
zon dit
is als pre
zeker het
ouders be
invoceren
aan de in
houden,
kten wij
jke dwang

edikanten
agtmachi
tting des
erbid in
Gods, maar
schade te

blad voor
NEDERLAND.
Gravenhage
M. Uitgever

in den heer
de Maart
ang, toege
cht op
uigever in
rijven zeg
Armenzorg
komen tot
duidelijker
zaamheden,

blad en de
heid steun
bied leiding
lese perio
dien dienst
mee samen

actueel als

de wetsont
we regeling
van Minis
terfaraat van
en op de
sekwarden,
en dubbel
een artikel
en geschied
artikel: De
der Arm
opwekkend
ai, diaken
het diaken
de onlangs
shokas voor
Amsterdam",
de artikelen
den Leid
het een uit
RUTOENS in
lactie, naar
in Januari
de vraag of
ie als zood
kerkelijk
dsche Ver
adigheid en
reuziging in
ontkenning
waarin Dr.
ingebrachte
ie Redactie
ek hoop te
Prov. Dia
ciden op 2

de sandicht
deiding, de
gingen aan
te doen vin
t thans een
nem uitnoo

itnodiging

en diakenen.
/ 1.50.
MING VOOR
KIND.
van barm
vier jaar
aanleiding
in het licht
een mede
ornkita de
van de

schrijft het
publicatie,
leuwig in
tellig; de
oor de op
kind".
is die van
wij dat na
opgewekt
legend werk

zeze kleine
tot steun op

te wekken voor het liefdewerk, dat in het huis
op de PRINSEGRACHT 777 te Amsterdam wordt
gevoerd.

De trouwe voorlitter van Beth-Palet, de heer
J. MULLEN, ten vorigen jare op 83-jarigen leeftijd
overleden, is thans vervangen door Ds.
CUR. HUNNINGER, predikant te Amsterdam,
terwijl behalve de heeren H. MATTHYSSEN, pen
ningmeester, en G. VELTHUISER JR., secretaris,
de heeren Mr. V. H. ROTGERS en J. MULLEN JR.
het bestuur vormen. Mev. A. JONKMAN wijdt
als directrice haar goede zorgen aan het huis.

Uit tabellen vermeldende de provincien van
waar de opgenomen moeders herkomstig zijn
en de religies waartoe zij behooren, blijkt, dat
nog GEEN DERDE DEEL van de verpleegden uit
AMSTERDAM afkomstig was, zoodat met vrij
moedigheid voor dit werk der Christelijke barm
hartigheid, dat al wat in ellende is wil helpen,
ook buiten AMSTERDAM steun mag worden ge
vraagd.

Wie op die vraag met een daad wil antwoorden,
sende een jaarlijksche bijdrage of een gift in
teus aan den penningmeester, den heer H. MAT
THYSSEN, CENTURBAAN 221, te Amsterdam.

3. B. TER HAAR ROMENY. HET ZIJN WIJ AAN
ONZEN BIJBEL GEKOMEN? Baard, Hollandia
Druckkerij.

Dr. TER HAAR ROMENY, blijkens dit boekje,
een Schriftgeleerde, wijst daarin op de, ook
in onze kringen uitgesproken, wenschelijk
heid van een herziening van de Statenvertaling
van onzen Bijbel, voor welken arbeid van de
geleerden der 17e eeuw het hem overigens niet
aan erbid en waardering ontbreekt.

In een zestal hoofdstukken handelt dit boekje
zakelijk en populair over de Handschriften, de
vertalingen en citaten, die voor den tekst van
den Bijbel in de oorspronkelijk talen hebben
gediend en nog kunnen dienen. Over de oudste
Nederlandsche Bijbelvertalingen en Bijbeluitleggen
van 1522 tot op heden.

Wie van deze dingen iets wil weten, kan
hier terecht.

4. L. S. JONGMAA v. d. m. te Middelstum.
ZESTAL LERKENDEKEN. Groningen — Firma G.
J. Reits — 1910.

Dese leetredenen zijn zulver gereformeerde
preken, die seker met stichting zullen zijn ge
hoord en zich ook evenso laten lezen.

De Jongma weet op te bouwen in de kennis
der waarheid, en daarbij ook te treffen het
hart en kostelijke wenken te geven voor de
praktijk der godzaligheid.

Zijn preken gaan over „stoffen des Ouden
en des Nieuwen Testaments“.

De onderwerpen zijn: Wandelen voor het
aangezicht Gods, (Gen. 17 : 18); de Kerk des
Heeren gelijk aan een gouden kandelaar (Zach.
4 : 2 en 3); Het zout der aarde (Mt. 5 : 13);
Overvloedige Genade (Efeze 1 : 8 en 9); de
Overgang uit den dood in het leven (1 Joh.
3 : 14); de toekomstige heerlijkheid (Openb.
21 : 3 en 4).

Middelstum's prediker heeft ook vroeger
reeds een bundel preken uitgegeven, en dit
nieuwe verscheen zegt hij, op dringend verzoek
het nog eens weer te doen.

Wij kunnen dit verzoek verstaan.

De preken zijn naar de bedoeling van haar
opsteller bijzonder geschikt voor „leeskerken“.

Er paaklar voor gemaakt, zegt hij.
Ik meen, dat hem dit ook is gelukt.

troepen zulk een plaats innamen, volgde de
inquisitie als hun schaduw en werd den gerefor
meerden het leven ondragelijk gemaakt. Velen
zijn dan ook tijdelijk over de Maas Brabant
ontvlucht, om eerst bij 't 12 jarig Bestand terug
hun vroegere woon- of geboorteplaatsen terug
te keeren. Daaruit laat zich het verschijnsel ver
klaren, dat aan „de Langstraat“ (dus lange den
Maaszoom) zó het Bestand de meeste gerefor
meerden zijn te vinden.

Toen de Spaansche dwingelandij, beteugeld
door het Bestand, Brabant niet meer drukte als
weleer, konden de Generale Staten op hunne
Generaliteitslanden meer krachten invloed gaan
oefenen. Daartoe opgewekt door de Kerken, —
die, helaas! in dezen geheel stonden op den
Staatsarm en de Staatskas, en niet zelf op
Evangelieprediking tot reformatie uitgingen —
hebben de Staten toen gereformeerd! Maar hoe?
Schier Mohammedaans!

Men zond naar de eene of andere plaats een
predikant, door de Staten daartoe benoemd.
Veeltijds waren het niet van de voorbeeldige
predikanten, die uitgeronden werden, en deed
Brabant dienst als een soort Strafkolonie.

De uitgeronden predikant werd onder militair
geleide de betrokken plaats binnengebracht;
de sleutels der Kerk werden opgeleest; de zich
in de Kerk bevindende voorwerpen, voor zoover
ze betrekking hadden op den Roomschen eere
dienst, werden naar buiten gedragen door of op
last der militaire macht, en dus de „Kerk ge
zuiverd“ (1); op de markt werd afgekondigd
een resolutie van de Staten tot reformatie, met
verbod, den Roomschen godsdienst in 't open
baar uit te oefenen; de klok werd getrokken
en zoo het volk saamgeroepen. Zoo tot zijn
dienstwerk ingecleid, begon de predikant zijn
werk, maar geen wonder, dat hij zelden grooter
gehoor vond (maar ook meestal niet zoet) dan
hem die de Landaregeering ter plaatse ver
tegenwoordigden.

Dat dit alles niet uitlokte tot het verlaten
van de dwaalleer der Roomsche Kerk, maar
veel verbliftende, is duidelijk. Maar vooral is
dit onloochenbaar, dat de Kerken van de 7
provincien, die door den band aan Brabant er
toe groepen waren van Godswege, om die hee
lijke Evangeliewaardheid in Brabant binnen te
dragen, hierin te kort schoten en op hoogst
droevige wijze zich daarvan hebben afgemaakt,
nog erger dan weleer ten aanzien van de
Indien.

Hadden de Kerken van Nederland ten ge
daan, wat nu de zwakke Kerken van Brabant
in 't Heeren kracht pogen te doen, Brabant en
Limburg zouden op den dag van heden niet
voor 1/2 deel den Roomschen godsdienst be
lijden.

Die oude schuld van het brattende Nederland
tegenover Brabant en Limburg als bezitting,
moeten de Geref. Kerken van heel Nederland
beginnen te gevoelen en — af te doen; ook in
het belang van hun eigen vrede en welvaart.
't Geldt hier niet alleen de prediking des Evan
gelies aan alle creaturen, maar die aan de
naastgelegenen, die het eerst in aanmerking
komen. Hier geldt het: „Van Jerusalem uit.“
Náást Indië — Brabant en Limburg! Niet
na Indië!

L. G. G.

Gaarne geven het bovenstaande aan de lezers
van De Heraut in overweging. In een volgend
artikel hopen we, zooals gered, van de werk
zaamheden in het afgeloopen jaar het een en
ander te vermelden.

2. Een voorstel van de kerk van D. H. om
langa kerkelijken weg bij de Overheid aan te
dringen op wederinvoering van de doodstraf,
wordt met meerderheid van stemmen aangenomen.

7. Verslag over den arbeid der Zending.

8. Tot afgevaardigden naar de Part. Synode
worden gekozen: Prim: Ds. de Jong, Dr. Schot
en Ds. van Henten, en de oudv. van Dijken,
Oegema en Waterink. Secundi: Ds. Balder, R.
Schoemaker, Smilde; en de oudv. Harsevoort,
Holtstraet en de Jager.

9. De rondvraag naar art. 41 levert geen
bijzonderheden op.

10. Tot correspondent voor de Theol. School
wordt aangewezen Ds. R. J. Schoemaker te
Heemse.

11. Roepende kerk voor de volg. verg. De
Krim.

12. De korte notulen worden gelezen, waarna
de praeses voorgaat in dankgebed en de verga
dering sluit.

Op last der classis,
S. DE VRIES.

Nieuwleusen, 21 April 1910.

Gemengd Nieuws.

Het eerste Buddhistenklooster in Europa. Het
Italiaansche tijdschrift *Cosmopolis*, dat te Lugano
verschijnt, deelt mede dat de Buddhiste monnik
Bikkoo van plan is het eerste Buddhistenklooster
in Europa te stichten. Het klooster zal komen te
staan op een lief plekje in het bosch bij Pas in
het gebergte van Novaggio. Acht monniken zijn
reeds bestemd om het klooster te betrekken, onder
wie een Hollander. De Buddhisten schijnen er op
te rekenen, spoedig meer aanhangers te zullen vin
den. Een architect te Breslan moet reeds het
ontwerp van het klooster in gereedschap brengen.

De arbeid van Rabinowitsch onder de Joden.
De beweging door Jozef Rabinowitsch enige jaren
geleden in Zuid-Rusland op touw gezet, is voor vele
Joden ten zege geweest. De invloed van zijn op
treden beperkte zich niet tot de onmiddellijke
omgeving van Kischinev, maar werd heinde en
ver gevoeld. Zoo werd hij eens benoemd door een
Israeliet uit Warschau, die hem kwam mededeelen,
dat hij en 2 andere Israelieten te Warschau door
de loening van Jea 33 waren gebracht tot het geloof
in Jesus den Messias, en dat zij zich wenschten
aan te sluiten bij de gemeente van Israelieten des
Nieuwen Verbonds. De reiskosten van dezen bood
schapper waren samengebracht door hen, in wier
naam hij deze tijding aan Rabinowitsch kwam
mededeelen.

Over den voortgang van het werk spreekt ook
de Zending W. Faber te Leipzig. Hij zegt: de
predikanten door Rabinowitsch uitgegeven, hebben
in korten tijd in wijden joodschen kring kennis
van het Evangelie gebracht, meer dan door de
zendingswerkzaamheden van alle vereenigingen ge
durende vele jaren mogelijk is geweest. In de meest
afgelegen streken onder de joodsche bevolking der
Karpaten heb ik vaak den diepgaanden in
vloed van zijne geschriften waargenomen.

WINCKEL.

Voort Binderen.

UIT KWAAD TOT GOED.

VIII.

DE CLUB.

De kamer waarin onze smid was gelaten, zag
er vrij huiselijk uit, en werd blijkbaar meer tot
samenkomsten gebruikt. Een groote tafel stond
in het midden, omgeven door verscheiden
kleinere met stoelen er bij. Op de meeste tafels
prijkte een pijpenstaand met lange Goudsche
pijpen, een klein tabak en een komfourtje met
een kooltje vuur er in. Hier en daar lagen
nieuwbladen en ook kleine boekjes. In een
hoek van het vertrek stond een banier van
blauwe kleur, waarop in silveren letters de
woorden prijken: Burgerdeugd en Burgertrouw.
Daarom waren twee ineengetrokken handen
voorgesteld.

Er waren nog pas enkele bezoekers in de
club aanwezig, toen Van Kampen binnentrad.
Zij schenen eenigszins bevreesd om te zien nu
hier een nieuweling verscheen. Twee hunker
kende hij. De een was een knudener die
dichtbij, de ander een knier die op den hoek
woonde. Zij groetten den binnekomende even
en gingen toen weer voort met het lezen van
de *Diensterkerkrant*, de *Post van den Neder
Rijn* en hoe de blaasjes der Patriotten verder
heeten mochten. Middelerwijl bleven zij dikke
rookwolken uit hun lange pijpen, en de smid
merkte op dat elk der gasten een glas bij zich
had staan, dat zeker niet met water was gevuld.

Oazeker wat te doen en door niemand uit
genoodigd plaats te nemen, drentelde Van
Kampen de kamer eens rond. Onder den
spiegel, op een in het oog loopende plaats, hing
een schilderijje — althans zoo noemde men
het — dat op een donkerrood achtergrond
een keeshond voorstelde, zeer kunstig en fijn
uit wit bordpapier geknipt gelijk toen in de
mode was. Waarom men juist een keeshond
gekozen had begreep de smid maar al te goed.

Al verder rondziende bespeurde de man een
tweede „schilderij“, die bestond uit een fraai
bedrukt papier achter glas met een mahonie
houten lijst er om. In sierlijke knulletters prijkte
het opschrift:

POLITIQUE SOCIETEIT
„EENDRACHT EN VIENDSCHAP“
en daaromheen weer de twee saamgevochten
handen als op de banier.

Dan volgde een lang vers, dat aldus begon:
„De regten van den mensch,
Langduriglijk vertreden,
Door wreede tyranny
Van vorst'lijk overheden,
Treen nu in 't volle licht
Bij 't vrij Bataafsch geslacht
En geven burgermoed
En burgervrijheid magt.“ enz.

Nog wat verder hing het reglement van een
vrijcorps, dat heette gevormd te zijn „uit de
burgers en door de burgers“ ter verdediging
van hun rechten tegen alle groote en kleine
dwingelanden. Voorts waren de wanden ver
sierd met de beeltenissen van ettelijke bekende
personen, groote heeren en regenten, doch allen
vrijanden van den prins, van Willem V en van het
huis van Oranje. Op een groote potkachel, die
echter nu geen dienst deed, prijkte een wit
pleisterbeeld, dat de vrijheid voorstelde.

Van Kampen wist nu genoeg. Meermalen
had ook in de kerk de predikant dien bij veel
volgde, gewezen op het gevaarlijke van kwade
samenpreken, vooral met hen, die de groote
werelden vergaten die God door de prins van
Oranje aan het vaderland had gelieven te be
wijzen. Nog onlangs had de smid een leetred
gehoord over de bekende Schriftwoorden: „Ver
meng u niet met hen die naar verandering
staan.“ en hij begreep dat hij hier in de club
jaist onder denken was verdwaald.

A Zou hem weliswaar nog duidelijker worden.
Inmiddels liep het drukker aan. Allengs
verrechen er meer bezoekers, meestal kleine
burgerli, maar ook enkele, die blikkens kleed
ing en voorkomen tot den aanzienlijken stand
behoorden. Ook de heer, het raadslid, van wie
we al vroeger spraken, trad binnen. Zoodra hij
Van Kampen zag, liep hij op hem toe, schudde
hem zeer gemeenzaam en vriendschappelijk de
hand en sprak:

„Wel, vriend van Kampen, ik ben recht bij je
hier te zien. Dat gaat den goeden weg op! Ga
zitten man, we zijn hier als vrienden en
broeders bijeen, allemaal burgers van hetzelfde
vaderland.“

De andere „burgers“ hadden alvast plaats
genomen. De schel klom telkens, en de kastele
baasste zich het noodig voor de dorstigen boven
te brengen. De Goudwaars werden gestopt en
opgestoken, en weldra zat heel de „brave
burgerij“ van de club, rookende en drinkende
broederlijk bijeen, terwijl er zoo druk en driftig
werd geredeneerd, als hing het heel des lands
af van hetgeen hier besproken en besloten
werd.

Trouwens de meeste aanwezigen trachten
zichzelf wijs te maken, dat het alsoo was. Zij
lieten vrouw en kinderen alleen, verzuimden
hun zaken, alles ten bate van het lieve vader

land. Dat ze echter ook nog andere redenen
hadden om de club niet te verzuimen zou
blijken.

„Wil je ook niet wat gebruiken?“, vroeg de
heer aan Van Kampen, terwijl hij hem alvast
een glas wijn inschonk.

De goede smid dorst niet bedanken, hoewel
hij zich verbaasde bij wat hem overkwam. Zoo
vriendelijk was mijnheer nog nooit geweest!

„Vrienden“, sprak een ander heer, een der
stadaregenten, „is er ook gewichtig nieuws. Maar
dat zal Peters ons wel zeggen“.

De bedoelde, een schraal, bleek man, in
een zeer kaal jasje, stond van zijn tafeltje op.
Van Kampen herkende hem dadelijk. 't Was
de drogist, die pas een winkel had geopend,
een paar deuren voorbij de smederij. Hij scheen
echter in de club reeds zeer goed bekend te
zijn, die trouwens meest uit lieden van zijn en
Van Kampens stand bestond, als winkeliers,
timmerli, bakkers, slagers, c. a.

„Er is ditmaal weinig nieuws, grachtie heeren“,
zoo sprak hij, „schoon ik, naar mijn plicht
alles naarstig heb doorgelezen“.

De drogist werd er namelijk door een paar
heeren voor betaald, om geregeld de vele blaasjes
en geschriften te lezen, die over den prins en
de landsaken verscheen. Dat won anderen
tijd en moeite uit, die nu hun licht bij den
drogist opstaken en ook allicht bij hem
aanlepen om eens te praten en — iets te
koopen, wat hem niet onverschillig was. Wegens
zijn ambt in de club heette hij in de wandeling
„de loopende nieuwsverdelers“. Velen kenden
hem allang, daar hij vroeger schoolmeester was
gewest, en meermalen voor anderen versen
maakte voor bruloffen enz. of brieven en
„rekenen“ voor hen schreef; alles tegen be
taling.

„Willem“ zoo vervolgde de spreker, „zit nog
altijd goed en wel op het Loo en houdt hem
zelf luike. Ze zeggen dat Willemijntje wat in
haar schild voert, maar niemand weet het
rechte“.

„Zijn Hoogheid zit daar veel te warm bij de
Geldersche vrienden, om er gauw vandaan te
komen“, sprak een der heeren spottend. „Wat
Willemijntje betreft, Utrecht is er ook nog en
ligt tuschen ons en haar. Ze weet best dat
het daar niet Pruisisch is.“

HOOGHEIDRIJK.

INGEZONDEN STUKKEN.

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie.)

ZONDE VAN NALATIGHEID.

Mijnheer de Redacteur!

Vergun ons om het goede, dat we er mee
beoogen, een plaatsje voor het onderstaande in
Uw veelgelezen blad.

Zondagavond j.l. trad Prof. Geesink in de
Lunenkerk op met als tekst a Kon. 7 : 9:
„Toen zeiden zij de een tot den ander: Wij
doen niet recht; deze dag is een dag van goede
boodschap en wij zwijgen stil.“ Hoe goed de
opkomst ook was, we zouden wel gewenscht
hebben, dat heel de Geref. Kerk van Amster
dam er aanwezig ware geweest.

Velen zullen met ons genoten hebben van de
seldzaam schoone prediking, en toch — ook
bedroefd zijn heengegaan. Bedroefd gingen we
huiswaarts, want Spr. had gesproken over de
sonde der nalatigheid. Ook over die in het
kerkelijk leven.

„We hadden in de dagen van Dolantie en
Separatie een ideaal. Vereeniging van alle Ge
reformeerden onder één kerkverband en bevrij
ding voor allen van het Synodale juk. Dat
ideaal — we hebben het niet meer, we hebben
het verlooren. We zijn een gewone afgescheiden
kerk geworden! Dat is de sonde van nalatig
heid.“ Zoo ongeveer merkte Spr. zeer terecht
op. Maar helaas! nog scherper verrijst moest de
geheel in staat van verwording verkeerende kerk
van Amsterdam in 't gelaat gesingeld worden!
„Deze dag is een dag van goede boodschap en
wij zwijgen stil.“ Prof. Geesink sprak over een
zondig zwijgen. „We hebben 't Woord Gods, een
heldere lamp, maar daar zijn ook nog heidenen.
Daarom moeten we Zending hebben en niet
zwijgen tegenover de heidenen. Maar daar zijn
ook nog andere heidenen, in de achterbuurten
van Amsterdam. Wij hebben 't Woord Gods,
voor ons is 't een dag van goede boodschap en
wij zwijgen stil. Aan Evangelisatie doen we
niet. Dat is de sonde van nalatigheid.“ Zoo
ongeveer wees Spr. zeer terecht op een gruwel
in ons kerkelijk leven. Wij, die de achterbuurten
in hun schriftelijke jammer hebben leeren kennen
en althans iets (want wie zal de donkerheid van
zwart-Amsterdam kunnen peilen?) hebben ge
zien van dien stikdonkeren nacht, die over die
rollen van sonde en geestelijke ellende is uit
gespreid — we hebben steeds gemeend, dat de
Kerk van Christus een enghartig standpunt innam
tegenover . . . ja, noem het uitwaagel, gepeupel,
grauw . . . toch onze medemenschen, creaturen
Gods, geschapen naar Zijn beeld. Steeds hebben
we gemeend, dat ware liefde van Christus ons
dingen moest Evangelisatie in die achterbuur
ten te drijven. Maar vóór Zondagavond j.l. had
den we nog nooit zóó goed gevoeld, dat het
palsten in desen sonde was. Zonde! Broeders en
Zusters in Amsterdam, wij! 't sonde is in 't ker
kelijk leven komt ook oordeel in 't kerkelijk
leven. De tegenwoordige afkalking van Amster
dam's kerk, kan ze ook niet voor een deel
hieruit voortkomen, dat we Gods geboden niet
hooren, houden en doen?

Gereformeerden! Wordt toch wakker! Het
Leger der Heils beschamt aan in zijn beke
ringsijver en „de vier melasche van Samaria
zullen in den dag des oordeels tegen ons ge
tuigen“. Aldus Prof. Geesink. Gereformeerden!
Wakkt toch op! Wat hebt ge nog van Christus
beeld weg? Gelaats tekenen ons Prof. H. H.
Kuyper in een van zijn preken een schilderij
van Rembrandt: „Christus, in 't midden, keerde
den maaltijd der rijken, aan de eene zijde af
gebeeld, den rug toe, — den elendigerechten,
met vrijposten blik Hem aansiende. Fariizeer
weert! Hij moet breed gebaar af, en vol mede
doogen en erbarming buigt Hij zich naar tot
armen en ellendigen, op doorken achtergrond
naar Hem toekomend. Zoo is Christus.“ Hoe
is Zijn gemeente te Amsterdam? Zijn we nog
wel Christenen, die geen profeten meer zijn
omdat we niet meer voldoen aan het „opdat
ik Zijnen naam belijde“ van den Catechismus?
Wij, die Zijn geboden, die van liefde en van
het prediken des Evangelies aan alle creaturen,
kortweg verwaarloosen?

Mijnheer de Redacteur! Deze gedachte wilden
we nog eens met nadruk op 't hart van de
broeders en zusters leggen. Mochten we deze
sonde van nalatigheid eens overdenken. Niet een
zich er van af maken met een: „De Kerk kan
niet meer doen“. De Kerk moet 't doen en is
Rotterdam kan 't wel. Maar laat ons over deze
sonde denken, want dat moet aan 't belijden
voorafgaan. Maar laat dan ook 't belijden komen:
„Wij doen niet recht; Deze dag is een dag van